

Hermanis Paukšs

"DUSI SALDI!"

(viencēliens)

Darbojas:

ELGA
MARIKA
ROLANDS

UZ SKATUVES VIENLAIKUS ATRODAS DIVI SPĒLES LAUKUMI - ELGAS ISTABIŅA UN MARIKAS ISTABIŅA. KATRĀ NO TĀM IR PA GULĒŠANAI PIEMĒROTAI MĒBELEI (GULTA, DĪVĀNS, TAHTA) UN PĒC REŽISORA UN SCENOGRĀFA VAJADZĪBAS ARĪ CITAS MĒBELES. ELGAS DAĻĀ NOTEIKTI NEPIECIEŠAMS DRĒBJU SKAPIS. KATRAI SIEVIETEI JĀBŪT ARĪ PA VISPARASTĀKAJAM TĀLRUNIM. CITI REKVIZĪTI - PĒC DARBĪBAS UN CITĀM VAJADZĪBĀM.

1. aina

TUMSA. PULKSTENIS SIT DIVPADSMIT. (ŠIM PULKSTENIM NAV NOTEIKTI JĀATRODAS KĀDĀ NO ISTABU INTERJERIEM - SITIENI VAR SKANĒT TĪRI SIMBOLISKI NEZ NO KURIENES.)

IEDEGAS NAKTSLAMPIŅA PIE ELGAS GULTAS, INTĪMI IEGAISMOJAS ELGAS ISTABA. ELGA PASKĀTĀS PULKSTENĪ, PASKĀTĀS VISAPKĀRT, LIEKAS ATPAKAĻ GULTĀ, NODZĒŠ GAISMU, BET TŪLĪT PAT TO ATKAL IEDEDZ UN UZRAUJĀS SĒDUS. ARVIEN PIEAUGOŠĀ SATRAUKUMĀ VIŅA VĒRO APKĀRTNI, TAD PACEĻ TELEFONA KLAUSULI UN UZKLIKSTINA NUMURU. ATSKAN TELEFONA ZVANS MARIKAS ISTABĀ.

INTĪMI IEGAISMOJAS MARIKAS ISTABA. MARIKA, GULTĀ GULĒDAMA, PACEĻ SAVA TELFONA KLAUSULI.

Marika (samiegojusies un neapmierināta klausulē). Kas tur ir?

Elga. Marika? Tā esmu es - Elga. Vai tu jau gulēji?

Marika. Nē, es dziedādama skraidīju pa dzīvokli, kā jau parasti šai laikā mēdzu darīt.

Elga. Piedod, Marika, bet vai tu vari tagad ar mani mazliet parunāt?

Marika. Cik ir pulkstenis?

Elga. Divpadsmit.

Marika. Tādā gadījumā - mierīgi. Kaut vai septiņas stundas, ja vēlies. Jo darbā man ir jābūt tikai astoņos. Nu? Kas jauns? Ko runā?

Elga. Marika, tu, lūdzu, piedod, bet tā ar mani vēl nekad nav bijis.

Marika. Jā, es tiešām neatceros, ka tu būtu zvanījusi vēlāk kā deviņos. Vai tas nozīmē, ka kaut kas ir noticis?

Elga. Es nezinu. Es vienkārši nezin kāpēc nobijos.

Marika. No kā tad?

Elga. Varbūt sapnī kaut ko redzēju.

Marika. Vai tad tu neatceries?

Elga. Nē. Es atceros tikai sajūtu. Šausmu sajūtu. Ar to es pamodos. Paskatījos pulkstenī, ieraudzīju, ka divpadsmit, un likos atkal gulēt, bet, tikko nodzēsu gaismu, tā tūlīt atkal uznāca tā šausmu sajūta.

Marika. Tās ir muļķības.

Elga. Es saprotu, ka muļķības, bet pati nespēju ar šo sajūtu tikt galā. Tāpēc arī piezvanīju tev. Piedod, lūdzu.

Marika. Esmu jau piedevusi. Kam negadās. Ceru, ka drīz tev šī sajūta pāries.

Elga. Jā, protams.

Marika. Tu mēģini atcerēties, kas tas bija, ko tu sapnī pirms pamošanās ieraudzīji.

Elga. Zini - man ir bail to darīt.

Marika. Muļķības.

Elga. Protams, ka muļķības, bet sajūta tāda, ka es redzēju kaut ko drausmīgu. Kaut ko tik drausmīgu, ka miršu, tikko to atcerēšos.

Marika. Tu laikam gribi arī man miegu pavisam aizdzīt?

Elga. Nē.

Marika. Tikai mazliet pabiedēt?

Elga. Nē, es negribu tevi biedēt. Es tikai pati esmu šausmīgi pārbijusies.

Marika. Tad nerunā muļķības, bet mēģini atcerēties, ko īsti tu sapnī redzēji, citādi līdz rītam netiksi no savas muļķīgās sajūtas vaļā!

Elga. Labi, es mēģināšu. (Koncentrējas atmiņās, apslāpēti iekliedzas.)

Marika. Nu? Atcerējies?

Elga. Atcerējos.

Marika. Tad stāsti!

Elga. Es redzēju sapnī vīrieti.

Marika. Tad tas patiešām bija izcili baismīgs sapnis. Kopš kura laika tu esi sākusi baidīties no vīriešiem? Vai varbūt viņš grasījās tevi nožņaut?

Elga. Nē. Bet viņš izskatījās tāds dīvains.

Marika. Kāds tad? Ar ragu pierē un acīm uz kātiņiem?

Elga. Nē, nē! Viņš bija platmalē, mētelī un ar melnām brillēm uz acīm.

Marika. Patiešām? (Smejas.) Kaut ko drausmīgāku iedomāties ir grūti. (Smejas.) Es neieteiktu tev rādīties uz ielas - tur šādi briesmoņi ik pa piecdesmit metriem vazājas. (Smejas.)

Elga. Jā... es saprotu.

Marika (aprauj smiekļus). Ko tu saproti?

Elga. Es saprotu, ka tas ir muļķīgi.

Marika. Paldies Dievam! Tad liecies beidzot un guli!

Elga. Nē, nē, pagaidi - vēl mazliet!

Marika. Tev varbūt rīt uz darbu nav jāiet?

Elga. Ir.

Marika. Interesanti. Un cikos tev ir jābūt?

Elga. Pusdesmitos.

Marika. Bet man - astoņos. Tāpēc tu varētu būt tik laipna un beidzot padomāt arī par mani. Es saprotu, ka tavs vīrietis platmalē un melnajās brillēs ir šaušalīgs, bet mans priekšnieks, kad es nokavēju, mēdz būt vēl šaušalīgāks. Tur nu tu vari man ticēt.

Elga. Labi. Piedod. Ar labunakti.

Marika. Es ceru, ka tu neapvainojies?

Elga. Protams, ka ne.

Marika. Priecājos. Un liecies taču mierā ar saviem vīriešiem! Nevajag pirms gulētiešanas muļķīgus žurnāliņus šķirstīt! Čau! Dusi saldi! (Noliek klausuli, gul.)

Elga. Čau! (Noliek klausuli.)

DZIEŠT GAISMAS, SKATUVE IEGRIMST TUMSĀ.

2. aina

TUMSA. PULKSTENIS SIT DIVPADSMIT.

ATSKAN ELGAS KLIEDZIENS. IEDEGAS NAKTSLAMPĪŅA, INTĪMI IEGAISMOJAS ELGAS ISTABA. ELGA, DZIĻI ELPODAMA, SĒŽ GULTĀ. VIŅA UZMANĪGI NOLAIŽ KĀJAS ZEMĒ, TAD IEKLIEGDAMĀS ATRAUJ TĀS ATPAKAĻ, PAĶER TELEFONA KLAUSULI UN UZKLIKSTINA NUMURU.

ATSKAN TELEFONA ZVANS, INĪMI IEGAISMOJAS MARIKAS ISTABA, MARIKA UZTRŪKSTAS NO MIEGA UN PACEĻ KLAUSULI.

Marika. Dieva dēļ! Kam tur naktī nenāk miegs?!

Elga. Marika?... Tā esmu es – Elga!

Marika. Cik mīļi, ka tu beidzot man piezvani! Šķiet, kopš pagājušās nakts neesam plāpājušas! Vai tagad tu man katru nakti tā zvanīsi? Cik ir pulkstenis? Vai atkal divpadsmit?

Elga. Jā.

Marika. Ā, tad turpmāk es pēc taviem zvaniem varēšu pulksteņus regulēt: kā tu zvanīsi, tā es zināšu, ka beidzot ir divpadsmit! Nu? Kas tad tev atkal sapnītī rādījās? Vai šaušalīga sieviete peldkostīmā, salmu cepurītē un rozā brillēm uz acīm?

Elga. Nē.

Marika. Kas tad? Vai varbūt šoreiz zvanīšanas iemesls nav bailes, bet ārkārtīgs prieks?

Elga. Nē.

Marika. Tu ko - parunāt vairs neesi spējīga?

Elga. Esmu.

Marika. Tad esi tik mīļa un pastāsti man beidzot kaut ko! Vai varbūt tu tikai gribēji manu balsi dzirdēt? Trakoti noilgojusies esi, vai?

Elga. Es atkal viņu redzēju.

Marika. Ko tad?

Elga. To vīrieti.

Marika. Kuru? To pašu, ko pagājšnakt sapnī?

Elga. Jā.

Marika. Un kur tad tu viņu redzēji?

Elga. Atkal sapnī.

Marika (smejas). Fantastiski! (Smejas.) Un kāds tad viņš izskatījās? (Smejas.) Tikpat šarmants kā vienmēr? (Smejas.)

Elga. Marika... bet tas taču nevar būt.

Marika (aprauj smieklus). Kas tad?

Elga. Kāpēc es jau otro nakti pēc kārtas redzu viņu sapnī?

Marika. Iemīlējusies būsi, vai?

Elga. Tu joko, bet tas taču nav iespējams, ka tieši tas pats vīrietis otro nakti pēc kārtas sapnī parādās!

Marika (ironiski). Protams - līdz šim tā mēdza rīkoties vienīgi sievietes.

Elga. Kā tu domā: ko man tagad vajadzētu darīt?

Marika. Aizej pačurāt un liecies mierīgi gulēt! No kurienes tu rāvi, ka viens un tas pats sapnis nevar parādīties vairākas reizes? Es nebrīnīšos, ja tagad viņš tev katru nakti sapņos rādīsies.

Elga. Kāpēc?

Marika. Tāpēc, ka tu tik ļoti to ņem pie sirds.

Elga. Vai zini, ko viņš teica?

Marika. Tas vīrietis sapnī?

Elga. Jā.

Marika. Protams, ka nezinu. Tu taču ar viņu kontaktējies, nevis es!

Elga. Viņš teica: "Gaidi! Drīz es nākšu!"

Marika (smejas). Ak dievs! (Smejas.) Un ko tu atbildēji? Nāc, mans mīlais - es gaidu? (Smejas.)

Elga. Nē, tad es šausmās pamodos.

Marika (aprauj smiekļus). Nu, nu - un tūlīt zvanīji man. Vajadzēs nokārtot izraujamu telefonu, citādi jau naktīs miera vairs nebūs. Nu, nu - un kas tad tas galu galā ir par vīrieti? Kāds paziņa, vai?

Elga. Nē. Es nekad iepriekš viņu neesmu redzējusi.

Marika. Tas nav iespējams. Kā tu vari redzēt sapnī kaut ko tādu, ko iepriekš dzīvē neesi redzējusi? Tu vienkārši neatceries, un tas ir viss.

Elga. Nē, starp maniem paziņām viņa nav.

Marika. Tad pašķirsti žurnālišus: varu derēt, ka jau trešajā lapā viņu ieraudzīsi! Bet tagad gan es, ar tavu atļauju, gribētu gulēt - mana darba sākums uz vēlāku laiku vēl arvien nav pārcelts.

Elga. Pagaidi!

Marika. Ko tad?

Elga. Es padzeršos.

Marikas balss. Tad ej un dzer, tikai, lūdzu, dari to ātri!

ELGA SAMEKLĒ KRŪKU, IELEJ NO TĀS SEV GLĀZĒ DZĒRIENU, PAMANA, KA TAS IR SARKANS, UN IEKLIEDZAS.

Marika (satrukta). Elga!... Kas noticis?... Elga!... Vai tu dzirdi mani?!... Elga!...

Elga (paceļ klausuli). Halo...

Marika. Paldies dievam! Kas ir? Ko tu bļauties kā muļķe?

Elga. Es biju aizmirsusi, ka krūzē ir jānogu dzēriens, nevis ūdens.

Marika. Un nospriedi, ka tās ir asinis?

Elga. Jā.

Marika (smejas). Tad tagad es ceru, ka beidzot varu likties gulēt?

Elga. Jā, Marika, paldies tev! Piedod! Ar labunakti!

Marika. Dusi saldi! (Noliek klausuli, liekas gulēt.)

ELGA NOLIEK KLAUSULI, IZDZER GLĀZI TUKŠU UN ARĪ LIEKAS GULĒT. DZĪEST GAISMAS, SKATUVE IEGRIMST TUMSĀ.

3. aina

TUMSA. PULKSTENIS SIT DIVPADSMIT.

INTĪMI IEGAISMOJAS MARIKAS ISTABA. MARIKA UZKLIKSTINA TELEFONA NUMURU. ATSKAN TELEFONA ZVANS.

ELGA KLIEGDAMA PIELEC NO GULTAS. IEDEDZ NAKTSLAMPIŅU UN PACEĻ KLAUSULI. INTĪMI IEGAISMOJAS ELGAS ISTABA.

Elga. Jā?

Marika (ironiski). Es uztraucos, kāpēc tu man nezvani. Ir taču divpadsmit!

Elga. Ak tā? Piedod... Patiešām divpadsmit. Kas noticis?

Marika. Viss kārtībā?

Elga. Kā tu to domā?

Marika. Vai viņš tev parādījās?

Elga. Nē.

Marika (ironiski). Ko tu saki! Tad jau laikam kaut kas ir noticis? Kāda nelaime, acīmredzot! Varu iedomāties, cik ļoti tu esi uztraukusies!

Elga. Par ko tad?

Marika. Nu, par to savu vīrieti, protams! Par to, kurš tev sapņos rādījās un drīzumā solījās ciemos atnākt. Vai tad tev ir vēl kāds, par ko būtu vērts uztraukties?

Elga. Nē, viņš nav rādījies.

Marika. Tad es varu droši likties uz auss?

Elga. Jā.

Marika. Viņš vairs nerādīsies?

Elga. Laikam jau ne.

Marika. Tātad ir garantija, ka tu šonakt vairs nezvanīsi?

Elga. Es tā domāju.

Marika. Tādā gadījumā - saldu dusu! (Noliek klausuli, pošas gulēt.)

Elga. Ar labunakti! (Noliek klausuli un nodzēš uguni.)

SKATUVE TUMST, BET NE TIK ĻOTI KĀ STARP AINĀM. PALIEK NOSLĒPUMAINI ZILGANAIS GAISMA.

Vīrieša balss (mistiski un šausminoši). Gaidi! Es nāku! Gaidi!

ELGA IEKLIEGDAMĀS IEDEDZ NAKTSLAMPIŅU UN PIELEC GULTĀ STĀVUS. PĒC BRĪŽA VIŅA UZGRIEŽ TELEFONA NUMURU. ATSKAN TELEFONA ZVANS, IEGAISMOJAS MARIKAS ISTABA, MARIKA PACEĻ KLAUSULI.

Marika. Ak, dievs!

Elga. Marika, vai tu mani dzirdi?

Marika (nikni). Nē, es pēkšņi esmu kļuvusi kurla. Kas tad nu atkal noticis? Vai iemīļotais beidzot parādījies?

Elga. Marika, es dzirdēju viņa balsi.

Marika. Tad paldies dievam - viņš ir atradies?

Elga. Marika, tu nesaproti. Es dzirdēju viņa balsi... ne jau sapnī. Nē, es to dzirdēju patiešām. Tikpat skaidri, kā tagad dzirdu tavu balsi. Nē - vēl skaidrāk.

Marika. Dzirdes halucinācijas tavā vecumā nav nekas īpašs. Vajag biežāk ar pazīstamiem vīriešiem saieties, tad naktīs svešu vīriešu balsis nespokosies. Žanna d'Arka atradusies.

Elga. Marika... ko lai es daru?

Marika. Vai lai es zinu, kas tev jādara? Izsauc ātro palīdzību!

Elga. Bet es patiešām dzirdēju.

Marika. Klausies, mīļā, tā gadās: mums liekas, ka mēs vēl esam nomodā, bet patiesībā jau laižamies snaudā. Šajā brīdī pat krokodilu cilvēka balsī runājam var dzirdēt, kur nu vēl parastu vīrieti! Tāpēc liecies tagad gulēt un izbeidz vienreiz ar savām muļķībām mani kaitināt! (Noliek klausuli un gul.)

ELGA ARĪ NOLIEK KLAUSULI UN ATLAIŽAS GULTĀ, BET TŪLĪT PAT UZRAUJAS SĒDUS, TURĒDAMA ROKĀS GALVASKAUSU. KĀDU BRĪDI VIŅA SĒŽ, BLENZDAMA UZ GALVASKAUSU, TAD PIEZVANA.

Marika (paceļ klausuli). Ko vajag?

Elga. Es atradu savā gultā galvaskausu.

Marika (neizpratnē). Ko tu atradi?

Elga. Galvaskausu.

Marika (pārsteigta). Kur tad?

Elga. Savā gultā.

Marika. Kur tad tu līdz šim gulēji?

Elga. Tepat. Gultā.

Marika. Un visu laiku nemanīji, ka tur ir galvaskauss?

Elga. Nē. Nekāda galvaskausa te nebija. Es taču noteikti būtu pamanījusi.

Marika. Un vai tev vēl daudz tur tādu brīnumu?

Elga. Kur tad?

Marika. Gultā, protams! Paskaties labi: varbūt, ka motocikls ar visu braucēju atradīsies!

Elga. Saki taisnību: vai tas nozīmē, ka es esmu sajukusi prātā?

Marika. Mīlulīt, es neesmu ārsts. Ej pie psihiatra! Bet es atļaušos noraut telefona vadu. Jo šodien katram ir tiesības brīvi izvēlēties: vai viņš grib būt nenormāls vai ne. Es izvēlos pēdējo. Čau! (Noliek klausuli un, brutāli izplēsusi vadu no kontakta, liekas gulēt.)

MARIKAS ISTABA IEGRIMST TUMSĀ.

ELGA SĒŽ GULTĀ, VĒRODAMA GALVASKAUSU. ATSKAN KLAUVĒJIENS. ELGA IEKLAUSĀS. PĒC BRĪŽA KLAUVĒJIENS ATKĀRTOJAS.

Elga. Kas tur ir?

Vīrieša balss (mistiski un šausminoši). Tas esmu es. Laid iekšā!

Elga. Kas tur ir?

Vīrieša balss (mistiski un šausminoši). Laid iekšā!

Elga. Pagaidiet... Es tūlīt... (Neizlaizdama no rokām galvaskausu, iet ielaist.)

DZIRDAMS DURVJU VĒRŠANĀS TROKSNIS, TAD ŠAUŠALĪGS ELGAS KLIEDZIENS, SKATUVE SATUMST.

4. aina

TUMSA. PULKSTENIS SIT DIVPADSMIT.

GAIŠI IEGAISMOJAS MARIKAS ISTABA, ELGAS ISTABA GRIMST KRĒSLĀ. MARIKA ROSĀS, POSDAMĀS UZ DUSU. ELGAS SAVĀ ISTABĀ NAV.

IENTĀK ELGA UN IEDEDZ VISUS UGUŅUS. NU ARĪ VIŅAS ISTABA IR PILNĪGI GAIŠA.

MARIKA PIEIET PIE TELEFONA.

ATSKAN TELEFONA ZVANS. ELGA SATRŪKSTAS, TAD PACEĻ KLAUSULI.

Elga. Klausos.

Marika. Te esmu es. Man šodien sataisīja izraujamu telefonu. Es to tūlīt izraušu, bet iepriekš nolēmu piezvanīt tev. Kas jauns?

Elga. Pagaidām nekas.

Marika. Kur galvaskauss?

Elga. Izgaisa.

Marika. Kā tā - izgaisa?

Elga. Pagājšnakt pēc mūsu sarunas ieradās tas vīrietis, pareizāk sakot: es izdzirdēju klauvējienus un viņa balsi, bet, kad atvēru durvis, aiz tām neviena nebija. Un galvaskauss, ko es turēju rokās, izgaisa.

Marika. Tad varbūt, ka viņš to paņēma?

Elga. Varbūt.

Marika (ironiski). Nu ja: tas droši vien bija viņa galvaskauss, kas tev visu laiku mētājās pa gultu - tāpēc jau viņš tev rādījās sapņos un visādi citādi nelika mieru - gribēja atdabūt galvaskausu.

Elga. Varbūt.

Marika (nopietni). No kurienes tu ņēmi to galvaskausu?

Elga. Es tev jau pagājšnakt sacīju: no gultas. Bet kā tas galvaskauss gultā nokļuva - man nav ne jausmas. Iepriekš neko tādu savā dzīvoklī es nebiju manījusi.

Marika. Vispār - dīvaini. Un ko tu tagad dari? Čučī?

Elga. Nē, es sēžu un gaidu, kas notiks šonakt.

Marika. Un ilgi tu esi paredzējusi tā sēdēt?

Elga. Nezinu. Kamēr jutīšu, ka varu aizmigt.

Marika. Nu, sēdi vien. Es slēdzu telefonu nost un liekos gulēt.

Elga. Dusi saldi.

Marika. Paldies. Lai tev labi veicas! (Noliek klausuli, izvelk no kontakta telefona vadu, izslēdz gaismu, liekas gulēt.)

Elga. Paldies. (Noliek klausuli.)

MARIKAS ISTABA IEGRIMST TUMSĀ.

ELGA, BRĪDI PASĒDĒJUSI, NOPŪŠAS, NOVELK KAUT KO NO DRĒBĒM UN ATVER SKAPI, LAI NOVILKTO APĢĒRBA GABALU TUR IEKĀRTU. NO SKAPJA VIŅAI PRETĪ IZNĀK VĪRIETIS. ELGA SPALGI IEKLIEDZAS UN ATSTREIPUĻO SĀNIS.

Vīrietis (apsēžas, aizkapa balsī, kādā runā arī turpmāk). Ēst!

Elga (apjukusi). Kas jūs esat?

Vīrietis. Ēst - es teicu!

Elga. Jā. Es tūlīt. Acumirkli. Ko jūs vēlētos?

Vīrietis. Ēst!

Elga. Jā. Jums ieliet tēju? Vai kafiju? Varbūt uzvārīt zupu? Gaļas diemžēl mājās nav. Es jums sataisīšu sviestmaizes ar brētliņām tomātu mērcē. Vai jūs ēdat brētliņas tomātu mērcē? Paldies - es sapratu! (Prom, drīz atgriežas ar sviestmaižu šķīvi.) Lūdzu - ēdiet! Es uzliku vārīties ūdeni.

VĪRIETIS SĀK ĒST.

Elga (mulsi). Jūs mani atvainojiet: es īsti nezinu, kā jāapietas ar vīriešiem. Jums garšo? Nu protams - mulķīgs jautājums. Es jau pati saprotu, ka brētliņas tomātu mērcē nav nekāds sevišķais ēdiens. Lieta tāda, ka es mājās ēdu reti. Kauns atzīties, bet es ne visai protu gatavot. Jūs, lūdzu, nedusmojieties uz mani.

Vīrietis (atstumj sviestmaižu šķīvi). Dzert!

Elga. Ak tā - protams. Es ceru, ka tēja būs jau uzvārījusies. (Attopas.)
Atvainojiet - jūs varbūt vēlējāties ko alkoholisku? Man jāatzīstas, ka
nekā alkoholiska mājās nav. Es nedzeru. Ja nu kādreiz viesībās. Es
jums atnesīšu tēju. (Prom, drīz atgriežas ar divām tējas tasītēm.) Es
ceru, jums nebūs iebildumu, ja es pievienošos? Lūdzu!

ABI DZER TĒJU.

Elga. Jā, atvainojiet: es taču neesmu vēl stādījusies jums priekšā. Mani
sauc Elga. Un kā jūs sauc?

Vīrietis. Rolands.

Elga. Jums ir ļoti skaists vārds. Man gan tāds neizdevies. Elga. Diez kā
neskan. Rolands - pavisam cita lieta. Vai nevēlaties vēl kādu
sviestmaizi, Roland?

Rolands. Nē.

Elga. Kāpēc jūs neliekat cukuru pie tējas? Nekautrējieties, Roland: man
cukurs ir - lieciet droši!

Rolands. Nē.

Elga. Jūs gan esat jocīgs. Kur jūs dzīvojat? Vai skapī?

Rolands. Nē.

Elga. Nu protams - tur ir stipri šaurs. Jā, Roland, starp citu: vai tas bija jūsu
galvaskauss, ko es pagājšnakt gultā atradu?

Rolands. Jā.

Elga. Nu ja - es patiesi priecājos, ka to atguvāt.

ROLANDS ATSTUMJ TĒJAS TASI.

Elga. Es jums ieliešu vēl tēju!

Rolands. Nē. (Piecēļas.)

Elga. Jums jau jāiet?

Rolands. Jā.

Elga. Žēl. Pienāciet vēl kādreiz!

ROLANDS AIZIET SKAPĪ. ELGA BRĪDI MINSTINĀS, TAD PAŅEM KĀDU
APĢĒRBA GABALU UN IEKAR TO SKAPĪ, VIENLAIKUS PĒTĪDAMA, VAI
NEŠASKATĪS TUR ROLANDU VAI VARBŪT KAUT KO, KAS VARĒTU
IZSKAIDROT VĪRIEŠA NOSLĒPUMAINOS CEĻUS. BEIDZOT VIŅA VĪLUSIES
AIZVER SKAPĪ.

SKATUVE SATUMST.

5. aina

PILNĀ APJOMĀ IEGAISMOJAS SKATUVE.

ELGA KLĀJ GALDU UN POŠAS PATI.

ATSKAN MARIKAS TELEFONA ZVANS.

ELGA PACEĻ KLAUSULI.

Elga. Klausos!

Marika. Es tev zvanu, lai pateiktu, ka liekos gulēt un rauju ārā telefonu!

Elga. Dari tā.

Marika (piesardzīgi). Viss kārtībā? Viņš vairs nerādās?

Elga. Rādās. Viņš pats bija atnācis.

Marika. Kā - atnācis?

Elga. Vakar, pēc tam kad tu atslēdzi telefonu, viņš bija atnācis pie manis ciemos.

Marika (pārsteigta). Tas rēgs?

Elga. Nu ja - Rolands.

Marika. Tātad tu pat zini, ka viņu sauc Rolands?

Elga. Jā.

Marika. Traks var palikt!

Elga. Ļoti inteligēnts cilvēks. Viņš atstāja uz mani patiesi labu iespaidu.

Marika. Kā to saprast?

Elga. Neknakstījās, negramstījās, rupjības nerunāja, nekādus divdomīgus priekšlikumus neizteica.

Marika (ironiski). Tad jau patiešām - eņģelis! Nu ko: ja viņam arī šonakt gadās atnākt, tad novēlu tev patīkami pavadīt laiku intelligentā kompānijā!

Elga. Paldies. Dusi saldi!

Marika. Ar labunakti! (Noliek klausuli, izrauj no kontakta telefonu, nodzēš gaismu, iet gulēt.)

MARIKAS ISTABA IEGRIMST TUMSĀ.

ELGA NOLIEK KLAUSULI. PULKSTENIS SIT DIVPADSMIT. ELGA ĀTRI STEIDZ PABEIGT GATAVOTIES, TAD, BRĪTIŅU PAMINSTINĀJUSIES, PIEIET PIE SKAPJA UN PIESARDZĪGI ATVER TO. IESKATĪJUSIES SKAPĪ, ELGA VĪLUSIES TO AIZVER, BET TAJĀ MIRKLĪ NO PAGULTES IZLIEN ROLANDS.

Elga (viņu pamanījusi apslāpēti iekliedzas, tad silti sveicina). Labvakar, Roland!

Rolands. Labvakar, Elga!

Elga. Cik mīļi, ka jūs mani neaizmirstat. Sēdieties, lūdzu, un iebaudiet kaut ko!

Rolands. Pateicos. (Apsēžas un sāk ēst.)

Elga (kautri). Vai jūs tikko kā no... kapsētas?

Rolands. Jā, tikko izdzirdēju pulksteni nositam divpadsmit, tā tūlīt pat pa taisno steigšos šurp, lai ātrāk satiktos ar tevi. Jā, starp citu... (Izvelk no kabatas narcisi.) Šis brīnišķīgais narcises zieds - tas tev!

Elga. Ak, Roland! Cik jūs gan esat uzmanīgs! Paldies! Ja drīkst, tad es to iespraudīšu sev matos.

Rolands. Dari tā.

Elga (piegājusi pie spoguļa, iesprauž narcisi sev matos). Nu kā?

Rolands. Tev pietāv. Narcises ir mani mīļākie ziedi.

Elga. Tagad arī man tie būs mīļākie ziedi.

Rolands. Un kādi ziedi tev patika līdz šim?

Elga. Neaizmirstulītes.

Rolands. Neaizmirstulītes ir pārāk zilas. Baltās neaizmirstulītes vēl var pieciest. To krāsa man atgādina zārka tapsējumu.

Elga. Roland, vai tavā dzīvē ir kādreiz gadījies, ka meitene tev atzīstas mīlestībā?

Rolands. Nē, tā man vēl nav gadījies. Ne šajā dzīvē, ne iepriekšējā.

Elga. Tad zini, Roland, ka es tevi neprātīgi mīlu. Jau kopš pirmās reizes, kad tu atnāci pie manis sapnī, es esmu pilnīgi tava valdzinājuma varā. Sākumā es ļoti baidījos no tevis. Bet tava taktiskā izturēšanās ļāva man pārvarēt bailes un ieskatīties tevī rūpīgāk. Un, kad es biju

rūpīgi tevī ieskatījusies, tad jutu, ka pamazām manās krūtīs kaut kas sakustas - tā, it kā tur kustu leduskalns.

Rolands. Aisbergs.

Elga. Jā - aisbergs. Tas kusa un kusa, līdz beidzot es sapratu, ka mīlu tevi, Roland!

Rolands. Ak, Elga! Ja tu zinātu, cik es esmu laimīgs! Tik laimīgs es nekad vēl neesmu bijis - ne šajā dzīvē, ne iepriekšējā. Ja tu zinātu, cik skumji ir vientuļam pusnaktī klīst pa kapsētu, biedējot vēlīnus garāmgājējus! Cik bieži es esmu vēlējies: ak, kaut jel man būtu uzticams dzīves draugs, ar kuru rokrokā es varētu slīdēt pa viņpasaules luminiscentajiem dārziem un just, ka mūsu transcendentālās sirdis pukst vienotā, mīlas pilnā ritmā. Un tāpēc es tev tagad vaicāju, Elga: vai tu vēlies kļūt par manu sievu?

Elga. Jā, Roland - es to vēlos!

Rolands. Tad nāc, lai es tevi skūpstu!

VIŅI SKŪPSTĀS. MARIKA SAGROZĀS SAVĀ GULTĀ, PAMOSTAS, IEKONTAKTĒ TELEFONU, ZVANA.

ATSKAN TELEFONA ZVANS, ROLANDS NOCEĻ KLAUSULI.

Marika. Elga?

Rolands. Elga ir mirusi.

BEIGAS

1990